

Sygn. akt VI U 421/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 października 2018 r.

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi-Południe w Warszawie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSR Małgorzata Kryńska - Mozolewska

Protokolant: starszy protokolant sądowy Marzena Szablewska

po rozpoznaniu w dniu 23 października 2018 r. w Warszawie na rozprawie

sprawy z odwołania G. K.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) w W. z dnia (...). znak: (...)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych (...) w W.

o zasiłek chorobowy

oddala odwołanie.

Sygn. akt VI U 421/15

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia (...), znak: (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) w W. na podstawie przepisów art. 8 i art. 9, art 12, art.53 ust 1 art. 55 ust 1, art 61 ust 1, art. 66 ust 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 roku o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (tekst jednolity: Dz. U. z 2014 r., poz. 159 ze zm.) w związku z art 83 ust.1 ustawy z dnia 13 października 1998 r o systemie ubezpieczeń społecznych uznał że niezdolność do pracy z powodu choroby w okresie od 20.10.2014 r do 15.04.2015 r i od 26.05.2015 r do 29.07.2015 r oraz dalszej nieprzerwanej niezdolności do pracy podlegają zliczeniu do jednego okresu zasiłkowego oraz odmówił prawa do wypłaty zasiłku chorobowego za okres od 30.05.2015 r do 29.07.2015 r.

W uzasadnieniu decyzji organ rentowy przytaczając treść wskazanych wyżej przepisów ustawy zasiłkowej podał, iż z posiadanej dokumentacji wynika, że G. K. była niezdolna do pracy w okresach od dnia 20.10.2014 r do 15.04.2015 r (zwolnienia lekarskie trwały w ciągłości) i od dnia 25.05.2015 r do 29.07.2015 r. Niezdolność do pracy w podanych okresach spowodowana jest tą samą przyczyną w związku z czym należy je zaliczyć do jednego okresu zasiłkowego, a zatem w ocenie organu rentowego 182-dniowy okres zasiłkowy został wykorzystany z dniem 29 maja 2015 r i nie przysługuje wnioskodawcy zasiłek za wskazany w sentencji decyzji okres.

Decyzja powyższa została w przepisany trybie i terminie pismem z dnia 25 sierpnia 2015 r zaskarżona przez G. K., która w uzasadnieniu odwołania podniosła, że w czasie pierwszego okresu niezdolności do pracy od 20.10.2014 r do 15.04.2015 r niezdolność do pracy odwołującej była spowodowana chorobą żyłaków, chorobą kolan, a następnie kręgosłupa zatem nie była spowodowana jedną chorobą. Ponowna niezdolność do pracy po przerwie trwającej 40 dni została spowodowana bólami kręgosłupa, zatem niezdolność do pracy w obu okresach nie była spowodowana tą samą chorobą lecz różnymi chorobami.

W odpowiedzi na odwołanie pozwany organ rentowy wniósł o jego oddalenie, przytaczając argumentację zawartą w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji, podnosząc, że niezdolność po przerwie krótszej niż 60 dni i spowodowana tą samą chorobą co poprzednia niezdolność od 04.04.2015 r do 15.04.2015 r podlegają zliczeniu do jednego 182 dniowego okresu zasiłkowego który upłynął z dniem 29.05.2015 r.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

G. K. była nieprzerwanie niezdolna do pracy w okresie od dnia 20.10.2014 r do 15.04.2015 r, a następnie od 25.05.2015 r do 29.07.2015 r. Powyższe niezdolności do pracy zostały potwierdzone zaświadczeniami lekarskimi

Niezdolność do pracy odwołującej spowodowana była:

-w okresie od 20.10.2014 r do 18.11.2014 r z powodu niewydolności żyłnej lewej goleni o numerze statystycznym I 87;

-w okresie od 19.11.2014 r do 19.12.2014 r choroba paznokcie o numerze statystycznym L 60;

- w okresie od 19.12.2014 r do 09.01.2015 r z powodu zaburzeń korzeni nerwowych lędźwiowych o numerze statystycznym G54;

- w okresie od 09.01.2015 r do 19.02.2015 r z powodu zmian zwyrodnieniowych kręgosłupa lędźwiowego o numerze statystycznym G 47;

-w okresie od 19.02.2015 r do 15.04.2015 r z powodu zaburzeń korzeni nerwowych lędźwiowych G 54;

Za powyższy okres organ rentowy wypłacił odwołującej zasiłek chorobowy.

Następnie w okresie od 26.05.2015 r do 29.07.2015 r wnioskodawczyni była niezdolna do pracy z powodu zaburzeń korzeni nerwowych lędźwiowych G 54;

dowód: opinia biegłego lekarza R. k. k. 63-64, opinia uzupełniająca k. 125, 144, opinia biegłego J. S. k. 209 ,243,270 opinia biegłego z zakresu chirurgii J. P., kserokopia dokumentacji medycznej k.3-23, 32-62, 89-110,114-122, 137-;

Za powyższy okres organ rentowy wypłacił odwołującej zasiłek chorobowy.

W toku postępowania Sąd przeprowadził dowód z opinii biegłych lekarzy sądowych na okoliczność przyczyn niezdolności do pracy odwołującej.

W wydanej opinii biegli sądowi lekarz neurolog J. S. oraz ortopeda R. K. oraz chirurg J. P. stwierdzili, że od dnia 26 maja 2015 r do 29.07.2015 r odwołując była leczona z powodu tych samych schorzeń co przez okres od 19.12.2014 r do 15.04.2015 r

Do powyższych opinii odwołująca wносиła zastrzeżenia, jednakże biegli podtrzymali swoją wcześniejszą argumentację.

Sąd uznał za w pełni wiarygodne dowody w postaci dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy oraz aktach organu rentowego, albowiem zostały one sporządzone przez powołane do tego osoby, w ramach przysługujących im kompetencji jak i w przewidzianej prawem formie. Ponadto nie były one kwestionowane przez strony, a i Sąd nie znalazł podstaw, by czynić to z urzędu.

Sąd uczynił również podstawą ustaleń faktycznych znajdujące się w aktach sprawy i aktach organu rentowego kserokopie dokumentów, albowiem zawarte w nich informacje nie były kwestionowane przez żadną ze stron. Okoliczność ta pozwoliła na potraktowanie kserokopii jako dowodów pośrednich istnienia dokumentów o treści im odpowiadającej.

Sąd uznał za wiarygodne opinie biegłych ortopedy i neurologa, chirurga są one bowiem logiczne, konsekwentne i spójne nadto znajdują potwierdzenie w pozostałym zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym w szczególności w dokumentach zawartych w aktach organu rentowego oraz dokumentacji medycznej.

Z opinii biegłego z zakresu neurologii J. S. wynika, że w okresie od 20.10.2014 r do 19.12.2014 wnioskodawczyni była leczona z powodu niewydolności żylną podudzia lewego a następnie dotyczącego choroby paznokcie.. W okresie od 19.12.2014 r do 19.02.2015 r z powodu schorzenia stawów kolanowych i kręgosłupa lędźwiowo-krzyżowego, . Od dnia 19.02.2015 r do 15.04.2015 r wnioskodawczyni leczona była z powodu schorzenia kręgosłupa. We wnioskach końcowych biegła podkreśliła, że odwołująca poza okresem od 10.10.2014 r do 19.12.2014 r kiedy to była leczona z powodu niewydolności żylną lewego a następnie schorzenia dotyczącego choroby paznokcie przez cały pozostały okres tj od 19.12.2014 r do 19.02.2015 r od dnia 19.02.2015 r do 15.04.2015 r i o dnia 26.05.2015 r do 29.07.2015 r była leczona z powodu tych samych schorzeń.

Biegły z zakresu chirurgii J. P. w opinii z dnia 29.03.2018 r wyjaśnił, że w okresie od 26.05.2015 r do 29.07.2015 r wystawione zwolnienie lekarskie ZLA dotyczyło tego samego schorzenia co wystawione za okres od 19.12.2014 r do 15.04.2014 r. Zwolnienie w okresie od 20.10.2014 r do 15.04.2015 r dotyczyło trzech różnych schorzeń : od 20.10.2014 r do 18.11.2014 r - choroby żylną kończyn dolnych , od 19.11.2014 r do 19.12.2014 r - schorzeń paznokcia. od 19.12.2014 r dolegliwości neurologiczne, którą przyczyną były zmiany zwyrodnieniowe kręgosłupa.

Biegła J. S. w opinii uzupełniającej z dnia 11 maja 2018 r i z dnia 24 sierpnia stwierdziła, że od 19.12.2014 r do 15.04.2015 r i od 26.05.2015 r do 29.07.2015 r odwołująca była leczona z powodu schorzenia kręgosłupa tj; choroby zwyrodnieniowo-dyskopatycznej co odnosi się zarówno do układu kostno-stawowego kręgosłupa i korzeni nerwowych i stanowi jedną chorobę a mianowicie przewlekły zespół bólowy kręgosłupa lędźwiowo-krzyżowego na podłożu zmian zwyrodnieniowych i dyskopatycznych. Choroba zwyrodnieniowo-dyskopatyczna odnosi się zarówno do układu kostno-stawowego kręgosłupa jak i korzeni nerwowych. W jej przebiegu dochodzi do uszkodzenia zarówno struktur kostno-stawowych przez rozwijające się zmiany zwyrodnieniowo-wytwórcze. W przebiegu choroby dyskopatycznej w uszkodzonych krążkach międzykręgowych tworzą się wypukliny, bądź przepukliny krążków międzykręgowych, które mogą powodować ucisk na worek opony twardej bądź na korzenie nerwowe powodując dolegliwości bólowe o charakterze korzeniowym a w szczególności przypadkach prowadzą do uszkodzenia korzeni nerwowych.

Przystępując do oceny opisanych opinii biegłych zaznaczyć należy, iż zdaniem Sądu Najwyższego, wyrażonym w postanowieniu z dnia 7 listopada 2000 roku (w sprawie I CKN 1170/98, opubl. w OSNC 2001/4/64) opinia biegłego podlega ocenie – przy zastosowaniu art. 233 § 1 kpc – na podstawie właściwych dla jej przedmiotu kryteriów zgodności z zasadami logiki i wiedzy powszechnej, poziomu wiedzy biegłego, podstaw teoretycznych, a także sposobu motywowania oraz stopnia stanowczości wyrażonych we wnioskach.

Opinia biegłego podlega zatem, jak i inne dowody, ocenie według cytowanego powyżej artykułu, lecz odróżniają ją szczególne kryteria oceny. Przedmiotem opinii biegłego nie jest bowiem przedstawienie faktów, ale wyłącznie ich ocena na podstawie fachowej wiedzy i specjalnych wiadomości. Nie podlega ona, jak dowód na stwierdzenie faktów weryfikacji na podstawie kryterium prawdy i fałszu, lecz chodzi o pozytywne lub negatywne uznanie wartości rozumowania zawartego w opinii. Może być ona nadto kwestionowana przez strony.

Mając na uwadze przedstawione wyżej kryteria oceny opinii biegłego, Sąd ocenił wskazane opinie wraz z ich pisemnym uzupełnieniem jako sporządzone w rzetelny i jasny sposób, w oparciu o zebraną w sprawie i przedstawioną biegłym dokumentację lekarską.

Przedmiotowe opinie wraz z ich pisemnym uzupełnieniem sporządzone zostały przez powołane do tego osoby w zakresie przysługujących im kompetencji. Nie budzą one wątpliwości pod względem merytorycznym i jako takie są całkowicie przydatne dla poczynienia ustaleń faktycznych w sprawie. Biegli udzielili wyczerpującej odpowiedzi stosownie do wymagań zawartych w postanowieniu o dopuszczeniu dowodu z opinii biegłych lekarzy. Opinie po

ich uzupełnieniu nie zawierały, w ocenie Sądu, niejasności, sprzeczności, luk, a ich konkluzje były konkretne, przekonujące oraz spójne .

Biegli sądowi przekonująco wyjaśnili kwestie sporne i w sposób należyty uzasadnili swoje wnioski, a zaprezentowana przez nich argumentacja poddawała się weryfikacji dokonywanej przez Sąd. Zatem wnioski opinii w żadnym momencie nie były oderwane od pozostałych zgromadzonych w sprawie materiałów dowodowych i w sposób pozbawiony wewnętrznych sprzeczności wynikały z poprzedzających je rozważań.

Analiza omawianych opinii po ich uzupełnieniu wskazuje jednoznacznie, iż zostały one przygotowane zgodnie z obowiązującym stanem wiedzy medycznej, a biegli oparli swoje wnioski uwzględniając przebieg leczenia odwołującej oraz związaną z tym dokumentację medyczną.

W konsekwencji Sąd nie znalazł podstaw do kwestionowania ustaleń powołanych w sprawie biegłych i tym samym powoływania innych biegłych tej samej lub innej specjalności.

Tak też wypowiedział się Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 21 listopada 1974 roku, II CR 638/74, (OSP 1975/5/108,) w myśl którego jeżeli opinia biegłego jest tak kategoryczna i tak przekonywująca, że Sąd określoną okoliczność uznaje za wyjaśnioną, to nie ma obowiązku dopuszczania dowodu z dalszej opinii biegłych.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie G. K. nie zasługiwało na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (tekst jednolity: Dz. U. z 2014 roku, poz. 159) zasiłek chorobowy przysługuje ubezpieczonemu, który stał się niezdolny do pracy z powodu choroby w czasie trwania ubezpieczenia chorobowego.

Stosownie do brzmienia art. 8 cytowanej ustawy zasiłek chorobowy przysługuje przez okres trwania niezdolności do pracy z powodu choroby lub niemożności wykonywania pracy z przyczyn określonych w art. 6 ust. 2- nie dłużej jednak niż przez 182 dni, a jeżeli niezdolność do pracy spowodowana gruźlicą lub występuje w trakcie ciąży- nie dłużej niż przez 270 dni.

Zgodnie z art. 9 ust. 2 cytowanej ustawy, do okresu zasiłkowego wlicza się okresy poprzedniej niezdolności do pracy, spowodowanej tą samą chorobą, jeżeli przerwa pomiędzy ustaniem poprzedniej a powstaniem nowej niezdolności do pracy nie przekraczała 60 dni.

W niniejszej sprawie nie ulegało również wątpliwości, iż odwołująca okresie od dnia 20.10.2014 r do 15.04.2015 r, a następnie od 25.05.2015 r do 29.07.2015 r była niezdolna do pracy.

Kwestią natomiast sporną pomiędzy stronami pozostawało to, czy powyższe okresy niezdolności do pracy G. K. były spowodowane tą samą chorobą i tym samym czy podlegają wliczeniu do jednego okresu zasiłkowego, czy też były spowodowane różnymi schorzeniami a tym samym czy odwołującej przysługuje prawo do zasiłku chorobowego po dniu 25 maja 2015 r.

Rzeczą Sądu w niniejszej sprawie było więc ustalenie z powodu jakich schorzeń odwołująca była niezdolna do pracy, czy okresy niezdolności do pracy od dnia 20.10.2014 r do 15.04.2015 r, a następnie od 25.05.2015 r do 29.07.2015 r były spowodowane tą samą chorobą i tym samym podlegają wliczeniu do jednego okresu zasiłkowego, czy też były spowodowane różnymi schorzeniami

Przystępując do rozważań prawnych w niniejszej sprawie stwierdzić należy, że przepis art. 9 ustawy zasiłkowej wskazuje, w jaki sposób liczymy dany okres zasiłkowy i kiedy liczymy go od nowa (jako nowy okres zasiłkowy), a kiedy daną niezdolność do pracy wliczamy do "poprzedniego" okresu zasiłkowego. Ma to ogromne praktyczne znaczenie,

zważywszy że zgodnie z art. 8 ustawy ustawodawca ograniczył długość okresu zasiłkowego do 182 dni (w sytuacji niezdolności spowodowanej gruźlicą - do 270 dni), bez możliwości dalszego przedłużenia tego okresu.

Przez określenie "nieprzerwana niezdolność do pracy" należy rozumieć jeden okres niezdolności do pracy, spowodowany tą samą chorobą **lub** różnymi chorobami, jeżeli nie występuje między nimi przerwa. Innymi słowy pracownik jest niezdolny do pracy "bez przerwy" i nie odzyskuje tej zdolności, nawet na jeden dzień. Natomiast jeśli między poszczególnymi okresami niezdolności do pracy, spowodowanymi różnymi chorobami, wystąpi choćby jeden dzień przerwy, w którym ubezpieczony był zdolny do pracy, okres zasiłkowy liczy się od nowa. Jeśli niezdolność do pracy trwa bez przerwy (jest nieprzerwana) - to wszystkie dni tej niezdolności wlicza się w całości do jednego okresu zasiłkowego, bez względu na to, czy spowodowane zostały tą samą, czy inną chorobą.

Do jednego okresu zasiłkowego wlicza się dwa lub więcej okresów niezdolności do pracy, jeśli zostały spowodowane tą samą chorobą, a przerwa pomiędzy poprzednim a kolejnym okresem niezdolności nie przekroczyła 60 dni.

Okres zasiłkowy liczony jest na nowo wówczas, gdy niezdolność do pracy, która wystąpiła po przerwie (minimum jednodniowej) zostanie spowodowana inną chorobą, niż poprzedni okres niezdolności do pracy lub przerwa pomiędzy okresami niezdolności do pracy spowodowana tą samą chorobą przekroczy 60 dni.

Do okresu zasiłkowego wlicza się okresy orzeczonej niezdolności do pracy, za które przysługuje wynagrodzenie chorobowe na podstawie art. 92 k. i zasiłek chorobowy (art. 12 ustawy zasiłkowej).

Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 26 stycznia 2012 roku w sprawie o sygn. akt I BU 14/11 (LEX nr 1215397) jak i w wyroku z dnia 6 listopada 2008 roku w sprawie o sygn. akt II UK 86/09 (OSNP 2010/9-10/124) stwierdził, że użytego w art. 9 ust. 1 i 2 ustawy z 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa pojęcia "ta sama choroba", nie należy odnosić do tych samych numerów statystycznych, zgodnych z Międzynarodową Klasyfikacją Chorób i Problemów Zdrowotnych (...)10, gdyż nie chodzi o identyczne objawy odpowiadające numerom statystycznym, **lecz o opis stanu klinicznego konkretnego układu lub narządu**, który - choć daje różne objawy, podpadające pod różne numery statystyczne - wciąż stanowi tę samą chorobę, skoro dotyczy tego samego narządu lub układu.

W uchwale z dnia 2 lutego 2009 roku w sprawie o sygn. akt II UZP 7/09 (OSNP 2010/7-8/93) Sąd Najwyższy wyraził pogląd, że ustanie "poprzedniej niezdolności do pracy" (art. 9 ust. 2 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego zgłoszonego w razie choroby i macierzyństwa, jednolity tekst: Dz. z 2005 r. Nr 31, poz. 267 ze zm.) oznacza ustanie niezdolności do pracy, w znaczeniu medycznym.

Zaś w wyroku z dnia 11 kwietnia 2018 r. III BU 2/17 Sąd Najwyższy stwierdził, że do okresu zasiłkowego wlicza się wszystkie okresy nieprzerwanej niezdolności do pracy bez względu na rodzaj choroby. Dopiero wówczas, gdy między poszczególnymi okresami niezdolności do pracy występują przerwy, w których ubezpieczony był zdolny do pracy, wliczanie poprzedniego okresu tej niezdolności zależy od rodzaju choroby. Nowy okres zasiłkowy otwiera kolejna niezdolność do pracy powstała po minimum jednodniowej przerwie od poprzedniej i spowodowana inną chorobą niż uprzednio. Jeżeli natomiast przerwy występują między poszczególnymi niezdolnościami do pracy spowodowanymi tą samą chorobą, to mamy do czynienia w dalszym ciągu z tym samym okresem zasiłkowym, o ile przerwa między tymi absencjami nie przekracza 60 dni; rozpoczyna się kolejny okres zasiłkowy, jeżeli przerwa między tymi absencjami jest dłuższa od 60 dni.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy stwierdzić należy, że stanowisko organu rentowego zawarte w zaskarżonych decyzjach jest trafne.

Jak wynika ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego w szczególności z opinii biegłych sądowych lekarzy: neurolog J. S., ortopedy R. K. oraz chirurga J. P. wynika, że od dnia 26 maja 2015 r do 29.07.2015 r odwołując była leczona z powodu tych samych schorzeń co przez okres od 19.12.2014 r do 15.04.2015 r. Dodatkowo biegła J. S. w opinii uzupełniającej wyjaśniła, że od 19.12.2014 r do 15.04.2015 r i od 26.05.2015 r do

29.07.2015 r odwołująca była leczona z powodu schorzenia kręgosłupa tj choroby zwyrodnieniowo-dyskopatycznej co odnosi się zarówno do układu kostno-stawowego kręgosłupa i korzeni nerwowych i stanowi jedną chorobę a mianowicie przewlekły zespół bólowy kręgosłupa lędźwiowo-krzyżowego na podłożu zmian zwyrodnieniowych i dyskopatycznych. Choroba zwyrodnieniowo-dyskopatyczna odnosi się zarówno do układu kostno-stawowego kręgosłupa jak i korzeni nerwowych. W jej przebiegu dochodzi do uszkodzenia zarówno struktur kostno-stawowych przez rozwijające się zmiany zwyrodnieniowo-wytwórcze. W przebiegu choroby dyskopatycznej w uszkodzonych krążkach międzykręgowych tworzą się wypukliny, bądź przepukliny krążków międzykręgowych, które mogą powodować ucisk na worek opony twardej bądź na korzenie nerwowe powodując dolegliwości bólowe o charakterze korzeniowym a w szczególności przypadkach prowadzą do uszkodzenia korzeni nerwowych.

Zaznaczyć przy tym należy, że z uwagi na ciągłość niezdolności do pracy odwołującej w okresie od dnia 20.10.2014 r do 15.04.2015 r, okres ten pomimo różnych schorzeń należało zaliczyć do jednego okresu zasiłkowego .

Kolejna niezdolność odwołującej do pracy po przerwie od dnia 26.05.2015 r do 29.07.2015 r spowodowana była schorzeniami oznaczonymi symbolem G 54 a od 19.02.2015 r do 15.04.2015 r z powodu zaburzenia korzeni nerwowych lędźwiowych symbolem G 54.

Okres niezdolności do pracy odwołującej z powodu choroby od dnia 26 maja 2015 r roku nie jest zatem nowym okresem zasiłkowym spowodowany bowiem został przez tą samą chorobą, jak poprzedni okres niezdolności do pracy od dnia 19.02.2015 r do 15.04.2015 r. Tym samym wskazane wyżej okresy niezdolności odwołującej do pracy przed przerwą i po przerwie podlegają zliczeniu i stanowią jeden okres zasiłkowy.

W konsekwencji przyjąć należy, iż to właśnie tożsamość choroby z powodu której odwołująca była niezdolna do pracy w tym okresie z chorobą poprzedzającą ten okres (przed przerwą) stanowi o tym , czy te okresy niezdolności do pracy podlegają zliczeniu i stanowią jeden okres zasiłkowy, przy czym w ocenie Sądu istotne znaczenie przy ustaleniu powyższej okoliczności w przypadku poprzedniej niezdolności do pracy ma choroba z powodu, której orzekana była niezdolność do pracy w okresie bezpośrednio poprzedzającym powstanie po przerwie ponownej niezdolności do pracy (tak też Sąd Okręgowy w Poznaniu w wyroku z dnia 27 kwietnia 2015 r. w sprawie VII Ua 3/15) .

Do danego okresu zasiłkowego należy wliczyć wszystkie okresy poprzedniej nieprzerwanej niezdolności do pracy należące do danego okresu zasiłkowego, w którym pojawił się okres niezdolności wywołanej tą samą chorobą co niezdolność następująca po tym okresie, niezależnie od tego czy choroba ta pojawiła się na początku tego okresu zasiłkowego czy też w jego środku lub na końcu, prowadziłoby do znacznych komplikacji w praktyce i wątpliwości co do tego czy rozpoczął się już nowy okres zasiłkowy czy nie..

Reasumując, Sąd uznał, że okres przebywania odwołującej na zwolnieniu lekarskim od dnia 26 maja 2015 r roku jest kontynuacją poprzedniego okresu niezdolności do pracy od dnia 8 sierpnia 2013 roku do 14 kwietnia 2015 r roku, albowiem tymi zwolnieniami istnieje tożsamość schorzeń.

Biorąc pod uwagę treść art. 9 ustawy zasiłkowej, mówiącego że do danego okresu zasiłkowego wlicza się okresy poprzedniej niezdolności do pracy, spowodowane tą sama chorobą, jeżeli przerwa pomiędzy ustaniem poprzedniej a powstaniem ponownej niezdolności do pracy nie przekracza 60 dni to należy stwierdzić, iż w niniejszej sprawie został spełniony pierwszy z dwóch warunków, a mianowicie kontynuacji tej samej choroby, więc możemy mówić o jednym okresie zasiłkowym.

Mając na uwadze powyższe orzeczono jak w sentencji wyroku.

ZARZĄDZENIE

(...)